

Gen. bg. (rez.) dr.

EMIL STRĂINU

Coordonatorul Colecției
NEW ILLUMINATI FILES

NOSTRADAMUS

în interpretarea

lui Karl E. Krafft

PREVIZIUNI PRIVIND

VIITORUL EUROPEI

Ediție îngrijită de
Vlad-Ionuț Musceleanu

Editura PRESTIGE
București – 2017

CUPRINS

CUVÎNT ÎNAINTE	5
Nostradamus prezice viitorul Europei.....	11
I. Cine a fost Nostradamus?	
Ce sunt profetiile sale?	11
II. Cum n-au parvenit	
profetiile lui Nostradamus	19
III. Spune Nostradamus adevărul?.....	25
IV. Ce prevădă Nostradamus	
pentru astăzi și mâine?	55
V. Cum a ajuns Nostradamus la profetiile sale?	95
Catrenele și ilustrațiile publicate în aceast volum.....	121

NOSTRADAMUS PREZICE VIITORUL EUROPEI

I

CINE A FOST NOSTRADAMUS? CE SUNT PROFETIILE SALE?

Numele Nostradamus se pierde în negura legendei, a nebulozității și suprapământescului. Profetiile sale sunt de asemenea învăluite într-o vrajă de mit tulburător și supranatural. Aproape fiecare a auzit cândva despre el – dar rareori se găsește cineva care să știe ceva despre Nostradamus și despre profetiile sale. Chiar printre puținii care au citit prezicerile sale, rar se găsește câte unul căruia să-i fi căzut în mâna textul original.

Și, cu toate acestea, profetiile lui Nostradamus au preocupat necontenit spiritele în decursul veacurilor. Mai ales în ultimii ani, bogăți în grele zguduiri și transformări politice, profetiile sunt din nou pe buzele multora. Fără de sfârșit este numărul celor care caută să găsească la Nostradamus puncte de sprijin, care să le indice soarta ce este rezervată lumii cloicotitoare în mijlocul căreia trăiesc. Pe de altă parte, reprezentanți supracritici ai științei sau ai cotidianelor burgheze se cred obligați să tune și să fulgere împotriva reînvierii unui „Scandal – Nostradamus” și a interesului pentru profetiile sale.

Dar să nu ne lăsăm zăpăciți de această deosebire de vederi. Să ne creăm o judecată proprie, lăsând să treacă pe dinaintea ochilor noștri povestea vieții acestui om ciudat. Să examinăm, în primul rând, profetiile sale în textul lor original, față de evenimentele trecute mai târziu în istorie. Numai în cazul în care istoria i-a dat dreptate până acum, să cercetăm și profetiile sale pentru viitorul istoriei europene.

Există destule documente istorice și biografice, cum că Nostradamus a trăit, într-adevăr, în carne și oase. Elevul și admiratorul său contemporan I. E. Chavigny scrie următoarele despre maestrul său:

„Michel de Nostredame, de mulți ani cel mai cunoscut și mai renumit maestru în arta prezicerii, pe baza cunoașterii și interpretării astrelor, s-a născut în orașul Saint-Remy-en-Provence, în anul măntuirii 1503, într-o Joi, 14 Decembrie, cam pe la ora 12, la amiază.

Tatăl său, Jacob de Nostredame, era notarul localității, mama sa era născută Renate de Saint-Remy. Străbunii săi, atât din partea tatălui, cât și din partea mamei, treceau drept oameni bine inițiați în științele naturale și în medicină. Unul dintre ei, Pierre de Nostredame, a fost medic la curtea contelui Renatus, rege titular al Jerusalimului și Siciliei; altul, Jean de Saint-Remy, a avut aceeași situație pe lângă ducele Johan, fiul contelui Renatus, duce de Calabria”.

Din aceeași biografie și din alte izvoare demne de încredere, reiese că Tânărul Michel a primit prima educație de la bunicul său din partea mamei. Mai târziu a urmat învățământul clasic la Avignon, pentru ca să con-

tinue apoi studiul științelor naturale și al medicinei la universitatea din Montpellier. După aceea a făcut patru ani practică în domeniul medicinei la Narbonne, Toulouse și la Bordeaux. Din registrele universității din Montpellier reiese că la 23 Octombrie 1529, Nostradamus s-a înscris din nou și a trecut examenul cu distincție, obținând titlul de doctor în medicină.

După o scurtă sedere la Toulouse, Tânărul medic a venit la Agen, unde a făcut cunoștință cu celebrul latinist I. C. Scaliger. Aici s-a căsătorit cu o fată de bună condiție, dar în 1533 i-au murit soția și copiii. Rămas singur, în urma acestei pierderi, Nostradamus părăsi orașul și rătăci mulți ani prin Italia, Franța și probabil și prin alte țări din Europa. „Cu acest prilej – scrie alt biograf – el nu s-a mulțumit să admire regiunile, ci pretutindeni a vizitat colegi de profesiune, spre a cunoaște metodele lor”.

În 1544, Nostradamus se stabilește la Salon-en-Crau și se căsătorește pentru a doua oară cu o văduvă, care i-a născut șase copii. În anii următori, el se distinge de repetate ori în lupta pentru combaterea ciumei, meritele lui fiind cu prisosință apreciate. În afară de aceasta, desfășură o mare activitate în domeniul științific.

Câteva din scriserile pe care le-a publicat despre îngrijirea corpului (1552) și despre combaterea epidemiei (1561) au fost traduse în mai multe limbi și renumele lui ca medic devine cunoscut, dincolo de granițele patriei.

Aceste lucrări, precum și un comentariu despre Galien (celebrul medic grec 1557), scot la lumină varietatea activității învățăturii de la Salon. Ca și un Paracelsus, sau un Swendeborg, Nostradamus s-a distins întâi

ca un maestru în lumea fizică, înainte de a se dedica studiilor oculte, pentru ca, mai târziu, grație darului său profetic, să ajungă unul dintre cei mai mari vestitori ai realității metafizice.

Se pare că însușirile de clarviziune s-au manifestat încă de timpuriu la Nostradamus. La început, ele se refereau mai mult la chestiuni personale; adeseori, erau în legătură și cu activitatea sa profesională. Desprins din spaima prin care a trecut și oboselile pe care le-a îndurat Nostradamus în timpul ciumei, se pare că acest dar a trecut cu încetul în domeniul suprapersonalului, aşa că i s-au putut arăta și viziuni asupra întâmplărilor viitoare din viața lumii și a popoarelor.

Biograful său Chavigny scrie în această privință:

„Între alte creațiuni ale spiritului său productiv pe care le redau aici, el a scris zece centuri (grupuri de o sută) de preziceri, strâns rezumate în catrene, pe care le-a numit, după cuvântul grecesc, „Prophéties”. Două dintre ele sunt necomplete...”.

„Avem apoi de la el alte preziceri în proză, care au apărut între anii 1550-1567, orânduite în marea lor majoritate după luni și adunate în 12 cărți. Si aceste profetii merită să fie recomandate posterității; ele îmbrățișează istoria noastră de aproape 100 de ani, cu toate tulburările, crizele și unelturile noastre, de la un capăt la celălalt. În schimb, centurile se întind asupra unei epoci mult mai mari”.

După ce Nostradamus mai fusese invitat odată, în 1556, la curtea franceză, în calitate de medic și astrolog, el a fost vizitat la Salon, în 1564, de Carol al IX-lea și

numit medic de curte. În fiecare an veneau să găsească la dânsul sfat și mânăgiere personalități sus-puse și oameni simpli, de aproape și de departe și chiar din străinătate. Astfel, Nostradamus deveni unul dintre cei mai renumiți bărbați din Occidentul de atunci.

Ca orice spirit superior, Nostradamus a avut, pe lângă prieteni și admiratori sinceri, și oameni care îl invidiau și dușmani îndărjiți. Pentru ei Nostradamus nu era medicul, înțeleptul și prorocul binecuvântat de Dumnezeu, ci magul care era în legătură cu forțele întunericului. Dușmaniile l-au dus pe Nostradamus în pericolul de a intra în conflict cu Biserica, sub bănuiala că ar fi încheiat un legământ cu diavolul.

Nostradamus a fost firește expus la numeroase acuzații și atacuri. Semne magice și acțiuni misterioase îi mijlocea emotivitatea de care avea nevoie ca să receptio-neze viziunile sale profetice. Avea nevoie de imbolduri, întocmai după cum unii scriitori mari nu puteau scrie decât în anumite condiții externe – să vadă, de pildă, pisica pe masa de scris sau să simtă miros de mere putrede – un fel de a lucra desigur puțin obișnuit, dar nu mai puțin obișnuit decât creațiile realizate de asemenea oameni.

Nostradamus își dădea seama de pericolele la care este expus. De aceea se și silea să-și creeze un alibi pentru procedeele sale magice. Astfel, în introducerea la Profetiile sale, îl sfătuiește pe fiul său să se ferească „de practici misterioase, care pot aduce vătămare spiritelor slabe”. De asemenea, dorește să-l apere împotriva „iluziei amăgiitoare a magiei, mai mult decât reprobabile, interzisă pe vremuri de Sfânta Scriptură și de legile divine, din care

trebuie totuși exceptată interpretarea ursitei pe baze astrologice. „Prin aceasta – scrie el mai departe –, precum și prin inspirația și revelația divină, am primit, în nopți de veghe nesfârșită, prezicerile noastre și le-am așternut apoi pe hârtie”.

Ceva mai deschis vorbește desigur Nostradamus în aşa-numita „Scrisoare de dedicăție” regelui Henric al XII-lea, al Franței. Deși asigură și aici că „Totul a fost calculat după căile cerești”, el adaugă totuși: „În legătură cu stări emotive provocate prin anumite practici care mi-au fost împărtășite în anumite ore prin stări analoage ale strămoșilor mei, din negura vremurilor”.

În alte locuri spune la fel: „Totul vine de la Dumnezeu... mai totul urmează căile cerești”, dar imediat se găsește iar o aluzie la procedee oculte: „În aşa fel încât văd, ca într-o oglindă de foc, ca într-un orizont acoperit de ceată, evenimentele tulburătoare sau strălucite și întâmplările catastrofale ce se abat asupra celor mai importante ținuturi ale civilizației”.

Din toate aceste mărturisiri reiese cu precizie că Nostradamus a ajuns la profetiile sale, ca vizionar și estatic, folosindu-se de cunoștințele și îndeletnicirile sale astrologice numai ca să creeze un cadru „de salon” însușirilor și posibilităților sale supranaturale. Spre a nu da apă la moară dușmanilor săi, prezenta profetiile sale ca rezultat al unor calcule astronomice, care, pe vremea acela, erau pretutindeni la mare cinste, sustrâgându-se astfel acuzației periculoase de a practica magia neagră.

Când, însă, la o cercetare mai minuțioasă Nostradamus se dovedește mai mult profet decât astrolog,

adeptii raționalismului au dreptul să se îndoiască de adevărul prezicerilor sale. Dar merită să fie discutate darurile profetice ale unui om, când, astăzi, după aproape 400 de ani de la apariția profetiilor sale, fiecare are prilejul să judece singur dacă au prezis sau nu adevăruri istorice?

Spre sfârșitul vieții sale, Nostradamus se retrase din vîltoarea lumii. O gută tot mai dureroasă îl țintui la pat. El încetă din viață pe 2 Iulie 1566, puțin înainte de răsăritul soarelui. Ca și alți mistici, el a prevăzut ziua și ora morții sale, pe care le-a notat în calendar. Corpul său a fost înmormântat în biserică franciscană din Salon. În timpul tulburărilor revoluției franceze, mormântul a fost distrus și a dispărut.

II

CUM NE-AU PARVENIT PROFETIILE LUI NOSTRADAMUS

Dacă persoana lui Nostradamus a format obiect de discuții, atunci când încă era în viață, lupta între păreri a devenit și mai violentă după moartea sa; poeti și pamphletari, savanți și critici s-au războit în numele lui, într-un mod ușor iritabil.

Scrierile sale profetice au format, se înțelege, punctul central al divergențelor de păreri. Cum aceste profeții vorbesc mai ales de război și revoluție, catastrofe, epidemii și alte nenorociri, Nostradamus a renunțat la început la publicarea însemnărilor sale, prevăzând „că noutatea chestiunii va dezlaștui împotriva lui o serie nesfârșită de uneltiri, sub formă de falsificări, insulte și atacuri mai mult decât răutăcioase, cum s-a și întâmplat mai târziu”. Așa scrie biograful său contemporan; așa s-a întâmplat până în vremurile noastre.

Abia mai târziu s-a hotărât Nostradamus să facă cunoscute cel puțin o parte din previziunile sale, sub formă de catrene. Astfel, a apărut în 1555 prima imprimare a cărții „Prophéties”, la Lyon. Micul volum cuprindea primele trei centuri și jumătate, având ca introducere o scrisoare dedicată lui Caesar, fiul cel mai mare al lui Nostradamus.

Ultimul exemplar al acestei ediții, care mai exista la 1840, a dispărut de la sfârșitul secolului trecut, aşa că tot ce știm astăzi despre această carte se datorează mărturiei merituosului cercetător al lui Nostradamus, Bareste.

Mai bine stau lucrurile cu o a doua ediție adăugită, apărută cu doi ani mai târziu. Din aceasta se regăsește un exemplar – singurul cunoscut acum – în biblioteca statului bavarez, la München.

Profețiile lui Nostradamus au ajuns mai târziu să reprezinte una dintre cele mai cunoscute opere ale literaturii mondiale. Sunt foarte rare cărțile care să fi preocupat neconenit spiritele, în aceeași măsură, în decursul secolelor.

Uneori se părea, firește, că prezicerile vor fi date uitării.

Rareori a trecut însă mai mult decât epoca unei generații, până când profețiile au fost descoperite și retipărite, acoperind iar cu glorie numele autorului lor. Opera lui a fost din nou slăvită de adepti entuziaști, ca, mai apoi, să fie iar scărmănată de dușmani îndărjiți și ironizată de spirite luminate, ca un produs al superstiției.

La 1568 – doi ani după moartea lui Nostradamus – a apărut prima ediție completă din *Prophéties*, în care edițiile anterioare au fost completate după opera postumă. Pe lângă această ediție „autentică” din 1568, mai există, sub aceeași dată, cel puțin două falsificări, din care una cu totul grosolană, care a fost tipărită pe la 1649. (Fig. I, pag. 121)

Din ediția autentică din 1568 nu mai există astăzi decât trei sau patru exemplare. Textele și catrenele pu-

blicate în această lucrare, în reproduceri fotografice fără greș, sunt luate dintr-un asemenea exemplar original, tipărit de Benoist Rigaud, la Lyon. Ele constituie cea mai bună și mai curată bază pentru oricare cercetare a profețiilor lui Nostradamus. Importanța unei surse demne de încredere reiese și din faptul că până la sfârșitul secolului al XVII-lea s-a putut stabili că aproape 40 ediții diferite ale Profețiilor dovedesc, din nefericire, mai mult priceperea negustorească a tipografilor decât conștiinciozitatea zețarilor și a corectorilor...

Împotriva presupunerii unor comentatori anteriori care au socotit că profețiile au fost scrise întâi în proză latinească, trebuie socotită ca originală forma legată a catrenelor în limba franceză veche, amestecată cu multe cuvinte străine. Măsura versului și rima care cereau lui Nostradamus anumite restricții la redactarea catrenelor sale impuneau o domolire față de forțele cloicotitoare și scânteietoare, față de puterile supranaturale și neîmblânzite ce îl înconjurau pe profet, atunci când privea în viitor.

Așa se explică lipsa de claritate ce o prezintă adeșorii catrenele, față de proză, din cauza îngrădirii impusă de vers.

În afara de aceasta, Nostradamus, fiind un clasic și cunoscând limba lui Cicerone mai bine decât limba sa maternă, gândeau, în ortografie și construcție latinești, la redactarea versurilor sale. Cu alte cuvinte, traducea din latinește în franțuzește. De aici, și numeroasele greșeli ortografice din *Prophéties* și numeroasele inversiuni și sucituri de fraze care tulbură în parte înțelesul catrenelor.